

ΜΟΛΙΣ ΔΥΟ!

Όταν η ενόχληση για την ΠΟΜΕΝΣ γίνεται προσωπική υπόθεση

Άρθρο γνώμης του Ηλία Κολλύρη, Προέδρου της ΠΟΜΕΝΣ

Διαβάζω με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τις αντιδράσεις δύο δημοσιογράφων του στρατιωτικού ρεπορτάζ για την πρόσκληση και τη συμμετοχή της ΠΟΜΕΝΣ στο 56ο Πανελλήνιο Δημοσιογραφικό Συνέδριο της Ένωσης Συντακτών Επαρχιακού Τύπου (ΕΣΕΤ), στην Καλαμπάκα.

Ομολογώ ότι αισθάνομαι ιδιαίτερη ικανοποίηση.

Και εξηγούμαι.

Σε έναν χώρο όπου δραστηριοποιούνται εκατοντάδες άνθρωποι της ενημέρωσης, με διαφορετικές απόψεις, δημοσιογραφικές προσεγγίσεις και αξιολογήσεις, **ΜΟΛΙΣ ΔΥΟ** επέλεξαν να εκφράσουν δημόσια την ενόχλησή τους για την παρουσία της Ομοσπονδίας μας.

Και όχι απλώς να διαφωνήσουν.

Αλλά να αντιμετωπίσουν την πρόσκληση της ΠΟΜΕΝΣ περίπου ως θεσμικό ατόπημα, φτάνοντας στο σημείο να ζητούν από την ΕΣΕΤ εξηγήσεις που παραπέμπουν περισσότερο σε απαίτηση δημόσιας «δήλωσης μετανοίας» παρά σε δημοσιογραφική κριτική.

Αλήθεια, από πότε μια δημοσιογραφική Ένωση οφείλει να απολογείται για τους ανθρώπους που προσκαλεί στο συνέδριό της;

Από πότε η συμμετοχή ενός θεσμικού εκπροσώπου των εν ενεργεία στρατιωτικών σε έναν δημόσιο διάλογο αποτελεί αντικείμενο έγκρισης από τρίτους;

Και από πότε η δημοσιογραφική ελευθερία συμβαδίζει με την απαίτηση να αποκλείονται από τον δημόσιο λόγο όσοι δεν είναι αρεστοί σε ορισμένους;

Ερωτήματα απλά. Οι απαντήσεις τους, ακόμη απλούστερες.

Η ΠΟΜΕΝΣ προσκλήθηκε από την ΕΣΕΤ, ανταποκρίθηκε με ιδιαίτερη τιμή και συμμετείχε σε έναν ουσιαστικό διάλογο για τη δημόσια εικόνα του στρατιωτικού, τα όρια της έκφρασης, την ευθύνη και τις συνέπειες του δημόσιου λόγου.

Και αυτή η παρουσία φαίνεται πως ενόχλησε.

ΜΟΛΙΣ ΔΥΟ.

Ασφαλώς, δεν ισχυρίζομαι ότι η απουσία δημόσιας αντίδρασης από τους υπόλοιπους δημοσιογράφους συνιστά αυτομάτως επιδοκιμασία της ΠΟΜΕΝΣ.

Όμως άλλο πράγμα η θεμιτή διαφωνία και άλλο η προσπάθεια δύο συγκεκριμένων προσώπων να μετατρέψουν τη δική τους ενόχληση σε μείζον ζήτημα για έναν ολόκληρο δημοσιογραφικό θεσμό.

Και εδώ ταιριάζει απόλυτα αυτό που λένε στα χωριά της Ρούμελης:

«Χωριό που φαίνεται, κολαούζο δεν θέλει».

Γιατί, όταν οι ίδιοι δύο δημοσιογράφοι επανέρχονται με αξιοσημείωτη συχνότητα σε αρνητικά δημοσιεύματα για την ΠΟΜΕΝΣ, όταν ακόμη και η συμμετοχή της σε ένα δημοσιογραφικό συνέδριο γίνεται αφορμή νέας αντιπαράθεσης, τότε προκύπτει ένα εύλογο ερώτημα:

Μήπως, τελικά, το πρόβλημα δεν το έχει η ΠΟΜΕΝΣ;

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι.

Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με τη δημοσιογραφική κριτική.

Αντιθέτως, θεωρούμε τον δημοσιογραφικό έλεγχο απαραίτητο συστατικό της δημοκρατίας.

Ένας δημοσιογράφος μπορεί να διαφωνεί μαζί μας, να αμφισβητεί τις επιλογές μας, να ελέγχει τις αποφάσεις μας, ακόμη και να ασκεί ιδιαίτερα αυστηρή κριτική.

Αυτό είναι δικαίωμά του.

Όπως, όμως, δικαίωμα της ΠΟΜΕΝΣ είναι να αξιολογεί τη δημοσιογραφική συμπεριφορά απέναντί της και να απαντά δημόσια όταν θεωρεί ότι αντιμετωπίζεται με συστηματική μονομέρεια.

Γιατί η ελευθερία του λόγου δεν μπορεί να είναι προνόμιο μόνο εκείνου που κρατά το δημοσιογραφικό μικρόφωνο.

Και ας έρθουμε σε ένα ακόμη ενδιαφέρον στοιχείο αυτής της διαχρονικής αντιπαράθεσης.

Η ΠΟΜΕΝΣ έχει βρεθεί σε δικαστικές διαφορές με τους συγκεκριμένους δύο δημοσιογράφους, με μηνύσεις, αγωγές και χρηματικές αξιώσεις να αποτελούν μέρος αυτής της σχέσης.

Οι δικαστικές διαφορές, ασφαλώς, κρίνονται από την ανεξάρτητη Δικαιοσύνη και οι αποφάσεις της οφείλουν να παρουσιάζονται με ακρίβεια και πληρότητα.

Εκείνο, ωστόσο, που αξίζει να αναρωτηθεί κανείς είναι το εξής:

Γιατί αυτή η αντιπαράθεση έχει αποκτήσει τέτοια ένταση ειδικά με αυτούς τους δύο δημοσιογράφους;

Γιατί όχι με άλλους πέντε, δέκα ή δεκαπέντε στρατιωτικούς συντάκτες;

Μήπως οι υπόλοιποι δεν ασκούν σωστά το δημοσιογραφικό τους λειτούργημα;

Μήπως δεν ελέγχουν την ΠΟΜΕΝΣ;

Μήπως δεν δημοσιεύουν αρνητικές ειδήσεις ή δεν ασκούν κριτική στις επιλογές της;

Ή μήπως η συγκεκριμένη αντιπαράθεση έχει αποκτήσει χαρακτηριστικά που υπερβαίνουν μια συνηθισμένη σχέση δημοσιογραφικού ελέγχου;

Ας αφήσουμε τους αναγνώστες να βγάλουν τα συμπεράσματά τους.

Προσωπικά, δεν πιστεύω ότι η δημοσιογραφική αντικειμενικότητα μετριέται με τον αριθμό των αρνητικών δημοσιευμάτων.

Ούτε ότι η αξιοπιστία ενός δημοσιογράφου ενισχύεται όσο συχνότερα επιλέγει να επιτίθεται στον ίδιο θεσμό.

Η αξιοπιστία κατακτάται με στοιχεία, τεκμηρίωση, συνέπεια, αναλογικότητα και, πάνω απ' όλα, με τη δυνατότητα να αναγνωρίζεις την πραγματικότητα ακόμη και όταν αυτή δεν εξυπηρετεί τη δική σου προσέγγιση.

Και εδώ θα ήθελα να θέσω στους δύο συγκεκριμένους δημοσιογράφους ένα ερώτημα.

Ένα και μοναδικό.

Είναι δυνατόν, όλα αυτά τα χρόνια, η ΠΟΜΕΝΣ να μην έχει κάνει ούτε ΕΝΑ καλό;

Ούτε μία θετική παρέμβαση;

Ούτε μία ουσιαστική διεκδίκηση;

Ούτε μία πρωτοβουλία που να άξιζε να παρουσιαστεί στους αναγνώστες τους;

Μιλάμε για μια Ομοσπονδία που εκπροσωπεί χιλιάδες εν ενεργεία στρατιωτικούς, με 52 πρωτοβάθμιες Ενώσεις, με παρεμβάσεις για το ασφαλιστικό, το μισθολογικό, τις μεταθέσεις, τη στέγαση, τις συνθήκες εργασίας και την καθημερινότητα των συναδέλφων μας.

Μια Ομοσπονδία που δεν περιορίζεται στις ανακοινώσεις, αλλά αναπτύσσει και κοινωνικές πρωτοβουλίες, όπως το «Δίκτυο Ζωής», με τη δωρεά απινιδωτών σε στρατιωτικές Μονάδες.

Δεν ζητώ να συμφωνήσει κανείς με όλες αυτές τις ενέργειες.

Δεν ζητώ χειροκρότημα.

Αλλά πραγματικά αναρωτιέμαι:

Όταν κάποιος παρακολουθεί επί χρόνια έναν φορέα και δεν βρίσκει ούτε μία ενέργειά του άξια θετικής αναφοράς, μήπως οφείλει να επανεξετάσει και τα δικά του κριτήρια αξιολόγησης;

Αυτή είναι μια ερώτηση που αφορά τη δημοσιογραφική δεοντολογία.

Όχι την προσωπική συμπάθεια ή αντιπάθεια.

Θέλω, επίσης, να καταστήσω απολύτως σαφές κάτι ακόμη.

Ως Πρόεδρος της ΠΟΜΕΝΣ, σέβομαι βαθύτατα το δημοσιογραφικό λειτούργημα.

Σέβομαι τον επαγγελματία που αναζητά την είδηση, ερευνά, διασταυρώνει, ελέγχει και ενημερώνει.

Σέβομαι ακόμη περισσότερο εκείνον που έχει το θάρρος να ασκήσει κριτική, αλλά και την εντιμότητα να αναγνωρίσει μια θετική ενέργεια, ανεξάρτητα από το ποιος την πραγματοποιεί.

Γι' αυτό και η πρόσκληση της ΕΣΕΤ αποτέλεσε για εμένα και την Ομοσπονδία μας ιδιαίτερη τιμή.

Και γι' αυτό θα συνεχίσουμε να συνομιλούμε με τον δημοσιογραφικό κόσμο, να απαντούμε σε ερωτήματα, να δεχόμαστε κριτική και να παρουσιάζουμε δημόσια τις θέσεις μας.

Χωρίς αποκλεισμούς.

Χωρίς προαπαιτούμενα.

Χωρίς να ζητούμε από κανέναν την άδεια να εκφραστούμε.

Κλείνοντας, θα απευθύνω στους δύο δημοσιογράφους μια απλή προτροπή:

Συνεχίστε να μας ελέγχετε.

Συνεχίστε να μας ασκείτε κριτική.

Αλλά μην απαιτείτε από τους υπόλοιπους να συμμερίζονται τη δική σας στάση απέναντί μας.

Και, κυρίως, μην αντιμετωπίζετε τη δημόσια παρουσία της ΠΟΜΕΝΣ ως κάτι που πρέπει να περιοριστεί επειδή δεν συμφωνείτε με όσα εκπροσωπεί.

Εμείς δεν πρόκειται να μετατρέψουμε την αντιπαράθεση με δύο δημοσιογράφους σε κεντρικό ζήτημα της δράσης μας.

Έχουμε σοβαρότερα πράγματα να κάνουμε.

Έχουμε χιλιάδες συναδέλφους να εκπροσωπήσουμε, διεκδικήσεις να προωθήσουμε, αδικίες να αναδείξουμε και πρωτοβουλίες να υλοποιήσουμε.

Η ΠΟΜΕΝΣ δεν υπάρχει για να είναι αρεστή σε όλους.

Υπάρχει για να είναι χρήσιμη στους στρατιωτικούς.

Και αυτό θα συνεχίσει να κάνει.

Είτε αρέσει είτε όχι.

Άλλωστε, μέχρι σήμερα, εκείνοι που επέλεξαν να εκφράσουν δημόσια τόσο έντονη ενόχληση ακόμη και για τη συμμετοχή μας σε ένα δημοσιογραφικό συνέδριο είναι...

ΜΟΛΙΣ ΔΥΟ!

Ηλίας Κολλύρης
Πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ενώσεων Στρατιωτικών (ΠΟΜΕΝΣ)